

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas Sexagesimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

cator quouis peccato eidem liberalis-
simo Deo suo pro bonis gloriæ inæsti-
mabilibus, quæ respicienti daturum
se promisit, abutendo anima cum po-
tentijs eius, cui ipse impertiri visio-
nem, amorem & gaudium beatificum
parat, & corpore cum sensibus eius,
quod ipse miris gloriæ dotibus subli-
mare, miris delicijs æternum demul-
cere desiderat. Quam indignum ergo
per peccatum se auertere ab inexhau-
sto fonte liquidissimarum, perennium
æternarumque deliciarum, & conuer-
tere se ad perforatas cisternas impura-
rum, periturarum, & momentanea-
rum voluptatularum? *Obstupescite cæli,*
& porta eius desolamini vehementer, duo
enim mala fecit populus meus: me dereli-
querunt fontem aqua viua, & foderunt sibi
cisternas; cisternas dissipatas, que continere
non valent aquas. Prædicti affectus &
hic repetendi.

Ver. 2.

Heb-

dom 60.

I.

Dominica Sexagesimæ.

De parabola seminantis. Matth. 13.

I. **C**onsidera, quàm assiduè sollici-
teque Deus instar seduli & sol-
liciti.

Sicuti agricolæ animarum nostrarum,
optimo semine diuini verbi conserat,
simulq; excitet ac disponat ad solidos
fructus omnis perfectionis permanen-
tes in vitam æternam producendos,
memoriæ pias cogitationes & sancta-
rum rerum imagines ingerendo: intel-
lectui supernaturales illustrationes ad-
diuina capienda sancta consilia, ac ra-
tiones agendorum & omittendorum
infundendo: voluntati varias motio-
nes impulsusq; ad omnimodam perfe-
ctionem auidè sectandam imprimen-
do: idq; partim per internas inspiratio-
nes, & instinctus, partim per externas
instructiones & voces concionatorũ,
confessorum, aliorumq; per lectio-
nes piorum librorum, per exempla fer-
uentium & perfectorum, & quidem ex
incenso salutis nostræ desiderio, eo fi-
ne, vt vberiores fructus proferentes,
insigniores gloriæ coronam in cælo
olim consequamur. Quàm prompto
proinde gratoq; animo diuinæ huius-
modi inspirationes essent recipiendæ?
Quàm oscitanter porro tu eas hucus-
que exceperis, & quam parum ijs sis
cooperatus. Gratias age Deo, pro tantâ
in te benignitate, & dole de tua ingra-
titudine cum proposito emédationis.

II. Co-

II. Cogita, quanta sit multitudo eorum, qui ex semine diuini verbi interni vel externi, in terram cordis sui sparsi, optatos minimè referant fructus: Nonnulli enim terræ duræ & concalcatae secus viam similes, non recipiunt intra se semen diuini verbi, sed in superficie tantum, eò, quod habeant cor durum, in deuotum, vomere mortificationis non subactum, peruium terrenis cogitationibus ac desiderijs, nunquam collectum. Alij instar petrosæ terræ, recipiunt illud quidem, & affluente aura consolationis, & prosperitatis, germinare incipiunt, sed ingruente æstu desolationis, & aduersitatis deficiunt & exarescunt. Alij demum similes terræ spinis oblitæ, licet diuinas inspirationes ac sancta desideria à Deo ingesta excipiant, præpediuntur ab eorum executione obrati spinis diuitiarum, honorum, voluptatum, & curarum, sæcularium. O quanta horum miserorum cæcitas & stoliditas! quàm amarè olim eam desitebunt, cum experientur illud Apostoli impleri: *Qui seminauerit homo, hæc & metet, quoniam qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem, qui autem seminat in spiritu, de spiritu metet vitam æternam.*

Gal. 6.

III. Quo-

III. Quanta sit paucitas eorum, qui ex semente verbi diuini instar bonæ terræ speratos proferant fructus, quorum triplex gradus: nonnulli enim vigesimum, seu exiguum, vti boni coniuges, & incipientes in viâ perfectionis; alij sexagesimum, seu mediocrem, vt cælibes, & proficientes; alij denique centesimum seu eximium, vti religiosi, & perfecti, proferunt. O quanta illorum raritas, qui in statu quantumuis eminente, eminenter ferueant zelo eximie perfectionis, ad quam tot diuinis inspirationibus inuitantur, tot illustrationibus instigantur, tot impulsibus exstimulantur! Sed & quanta horum rarorum felicitas? Concipe zelum hos æmulandi.

De magnitudine malitiæ peccati infinitæ secundum quatuor dimensiones inuestigandâ.

II.

I. **L**atitudinem malitiæ cuiusuis peccati lethiferi, dispice, examinando quàm latè se per cælos, terras, inferos diffundat. Nam in cælo in SS. Trinitatem insurgit, infinitæ eius potentie, sapientiæ, iustitiæ, sanctitati, etc.

ceterisque diuinis attributis insultat
 sanctissima diuinæ sapientiæ iudicia
 reprobatur, decreta conculcat, leges per-
 fundat, pro beneficijs iniurias refun-
 dit. Beatam Virginem cum totâ curiâ
 triumphante contristat. In terris acce-
 pta à Deo dona conuertit in arma, qui-
 bus eundem laceffat: creaturas omnes
 ad vindictam de se sumendam prouo-
 cat: imaginem Dei conspurcat, eradit,
 atque in imaginem diaboli conuertit:
 priuat animam gratia & spe gloriæ Fi-
 liorum Dei: facit ex filio gratiæ filium
 iræ, & reum gehennæ: non rarò alios
 in eandem secum miseriarum senti-
 nam præcipitat; aut certe auxilio, &
 exemplo debito defraudat. Apud infe-
 ros peccantem præcipitem agit in ba-
 rathrum tot, tam variorum æterno-
 rumque tormentorum: causa est æter-
 narum in Deum blasphemiarum: in-
 super auget aliorum damnatorum,
 maximè, qui huius peccati quoquo
 modo causa exstiterit, cruciatus, bla-
 sphemosque eiulatus. Quæ lacryma-
 rum flumina huic tam immensæ mali-
 tiæ diluendæ sufficiant? His expen-
 sis concipiendus dolor, & cuiusvis
 peccati, etiam venialis, quod ad mor-
 tale disponit, continuus horror, zelus
 puri-

puritatis conscientia augenda.

II. Altitudinem eiusdem malitiae metire, considerando 1. quod summam Deo inferat iniuriam, volendo Deum non esse Deum, optando sanctissimas Dei leges esse iniquas, suae cupiditati conformes, summum malum pro summo bono reddendo, acceptis donis impiissimè contra Deum pugnando, sanguinem filij Dei, pro se fufum, conculcando: eundem Dei filium rursus *Heb. 6.* crucifigendo, & ostentui habendo: Spiritum sanctum suffocando: totam caelestem curiam amore Dei sui infinite amabilis continuo flagrantem summè offendendo: 2. quod animae peccanti summum afferat malum, videlicet priuationem gratiae & gloriae, & reatum gehennae. 3. quod similiter proximos, qui vel causa extiterè, vel eo ad simile quid audendum incitati fuere, in eandem pertrahat sentinam culpae & poenae damni & sensus, aeternarumque Dei maledictionum. Quis tantam malitiae peccati enormitatem ponderans non exclamet cum Elea- 2. *Mach.* zaro, praemitti se malle in infernum, 6. quam praevaticari legem Dei? Et cum S. Edmundo Cantuariensi Episcopo: *Malo insilire in rogam ardentissimum, quam.*

quàm peccatum ullum sciens admittere in Deum meum? Et cum D. Anselmo: Si hinc peccati horrorem, illinc inferni dolorem corporaliter cernerem, & necessarè uncorum immergi deberem, prius infernum, quàm peccatum appetere.

III. Longitudo malitiæ peccati æstimari inde potest, quod æternum peccator in ea perduraret, nisi gratiâ peculiari Deus cor eius ad resipiscendum emolliret: & quod æternis mereatur supplicijs plecti.

IV. Profunditas eiusdem malitiæ seu incomprehensibilitas, ex eo colligitur, quod condignè nullis vnquam pœnis, quantumvis diris & æternis, valeat expiari: & quod ad satisfaciendum pro infinita hac alienorum peccatorum malitiâ, ex rigore infinitæ iustitiæ voluerit Pater misericordiarum vnigenitum suum tantum lacrymarum, sudoris & sanguinis profunderere. His ponderatis affectus supra insinuati renouentur.

(...)

De frequenti exercitio vera compunctio-
nis ex amore Dei. III.

I. **E**Xpende, quàm eximios actus in-
cludat frequens exercitium veræ
contritionis, videlicet 1. detestationem
peccatorum intimumque de ijs dolo-
rem cum spe veniæ, non ob iacturam
temporalis cuiuscumque boni, nec ob
metum supplicij, aut spem præmij, nec
ex intuitu accepti alicuius beneficij,
sed ex puro amore Dei, propter se in-
finitè amabilis, his ipsis offensi. 2. Effi-
cax desiderium firmumque proposi-
tum commissa expiandi, nunquam
amplius Deum offendendi, cum filiali
timore sollicitè deinceps cauendi vel
minimam tam boni Patris offensam. 3.
Zelum satisfaciendi diuinæ iustitiæ, &
commissa peccata bonis operibus
compensandi, cum feruenti zelo profi-
ciendi in triplici viâ perfectionis. De-
inde dispice quàm sint hi omnes actus
Deo grati nobisque meritorij, quàm
facile cum diuinâ gratiâ possint fre-
quentari, & quidem cum eximiâ per-
fectione secundum quatuor dimensio-
nes, nimirum, *Latissimè*, circa omnia
peccata detestanda, expianda, emen-
danda

danda

danda & compensanda pijs omnis generis obsequijs: Sublimissimè seu purissimè quoad intentionem puri amoris Dei, & intensissimè omni possibili contritionis, fiducia, filialis timoris, puri amoris affectu, infinitè super omnia: Longissimè seu constantissimè, tota vitâ inter prospera & aduersa. Demum Profundissimè, seu insatiabili desiderio sapius, purius, intensius, constantius hos actus frequentandi. His profundè penetratis, eliciendi prolixè hi tres affectus contritionis per tria tempora, prout in Industrijs meditandi habetur. 1. p. c. 7. §. 2.

II. Considera, quam feruenter hos actus simili cum perfectione frequentarint olim Sancti verè pœnitentes, vt Sanctus Petrus, Sancta Maria Magdalena, Sanctus Augustinus, alijque per multi, qui quantò clarius agnouere grauitatem offensæ diuinæ Maiestatis, excellentiamque infinitæ amabilitatis, tantò intensius compunctionis affectus elicuerunt. Hic renouandi iidem affectus.

III Incitamenta, vt sunt, 1. Quod his actibus maximè resarciatur iniuria Deo illata peccatis, quæ sic retractantur, & aliquomodo compensantur,
2. Quod

2. Quod expient reatum culparum venialium, & non rarò mortalium, si adfit propositum eâ oblatâ opportunitate confitendi. 3. Quod nonnunquàm ijdem actus, si puri sint & intensi, etiâ reatum pœnæ tollant. Quàm meritò proinde forent frequentandi omni possibili, pro mensurâ gratiæ, conatu? Quàm consultum esset eosdem ad longum exercere compluribus continuis diebus in consuetis meditationibus, vt hic habitus facilè eos cum eximiâ perfectione frequentandi acquireretur? In hunc igitur finem præter motiua contritionis, superioribus meditationibus contenta, alia in sequentibus suggeremus.

De magnitudine diuinorum beneficiorum, maximè particularium ad contritionem excitandam.

IV:

I. **E**Xpende hinc multitudinem & varietatem tot beneficiorum, tibi peculiariter à Deo collatorum, videlicet, quod ab æterno sic dilexerit, & tot peculiaribus benedictionibus dulcedinis suæ te præuenire decreuerit: in tempore sic te redemerit, & tam efficaciter tibi, præ totalijs, pretium redem-

redemptionis applicarit, talem, tali tempore, loco, conditione, condiderit, talibus naturæ & gratiæ dotibus ornarit, tam suauiter, & mirabiliter vocarit, iustificarit, à tot peccatis & miserijs præseruarit, à tot misericorditer liberarit, hucusque sic, quoad corpus & animam conseruet, foueat, ad optatissimum incomprehensibilis gloriæ brauium, quasi manu prehensum deducat. Inde verò multipliciter tuarum ingratorum, quòd de illo tantarò cogitâris, tam parum amaris, coties offenderis, atque etiamnum offendas, si non grauibus, saltem venialibus delictis? tam tepidè perfectioni studeas, tam imperfectè omnia tua opera facias. His expensis & inter se collatis, actus contritionis prolixè elicendus, vt & in sequentibus punctis.

II. Expende hinc excellentiam singulorum beneficiorum, quòd scilicet singula tibi collata sint, & nunc conferantur à Deo infinitè bono, liberali, amabili, ex infinito amore, tempore opportunissimo, ad finem sublimissimū, nimirum ad eximiam gratiam in hac vitâ, & gloriam in futurâ obtinendam. Inde enormitatem tuæ ingratorum pro tam eximijs charismatis.

III. In-

III. Intuere, & admirare hinc abyssalem, & gratuitam misericordiam Dei, quod te præ tam multis alijs melioribus & gratioribus, ex mero beneplacito suo, absque vlllo merito tuo, tam peculiaribus gratijs ornare ab æterno decreuerit, & in tempore ornârit, licet præuideret tuam tantam ingratitude & tepiditate. Inde abyssalem indignitatem, & incomprehensibilem stupiditatem tuam, quod tam luculento gratuiti amoris Dei Creatoris & Saluatoris tui erga te incendio ad feruenter redamandum necdum accendaris, necdum ad deflendam insensibilitatem obdurati cordis tui mouearis.

De septem misericordijs Dei expendendis ad excitandam contritionem.

V.

I. **P**ercurre septem misericordias Domini à D. Bernardo insinuatæ sermone de 7. panibus, & dispice quàm peculiariter eas tibi tam indigno gratis exhibere ab æterno decreuerit, & in tempore exhibuerit. Sunt autem hæ:

1. Præseruatio à multis peccatis, in quæ

L

inci-

incidisses, & nunc incideres, nisi peculiari gratia præservatus fuisses, & nunc etiam præservareris. 2. Longanimitas Dei in tot admissis misericorditer hucusque tolerandis, non statim pro merito puniendis. 3. Paterna inuitatio & existimatio ad pœnitentiam. 4. Benigna susceptio pœnitentiæ, quantumvis imperfectæ. 5. Efficax voluntas emendationis. 6. Gratia bonæ conseruationis. 7. Spes firma perseuerantiæ & gloriæ ex peculiari benignitate concessa. Quam indignum tam misericordem Patrem toties, tam temerè, & proteruè offendere, tot tantisque miserationibus eius abutendo, tot mala pro tot bonis reddendo? His ponderatis affectus contritionis prolixius exercendus.

II. Pondera singularum istarum misericordiarum Domini præminentiam, per singulas discurrendo, quam singulæ in se eximiæ sūt, cum à summa bonitate Dei ad finem sublimissimum gratiæ & gloriæ, ex gratuita dilectione communicentur: quam tibi necessariæ, sine quibus æternum perijsses: quam vtilis, à quibus omnis tua spes gratiæ & gloriæ dependet.

III. Quam eximio gratitudinis, amoris,

ris, compunctionis, zeli Deo perfecte placendi affectu his misericordijs vti fuerint, seque ad continuum in via perfectionis progressum extimularint tot Sancti easdem in se experti? imò quàm benè feruenterque totalij peccatores vterentur, si illis, vti tibi, tam congruè largiterque offerrentur? Quam æquum ergo foret, vt vel nunc tandem toto corde exclamares: *Miserationum Domini recordabor. Et: Misericordias Domini in aeternum cantabo, Dixi nunc cœpi.* Isa. 63.
Ps. 76.

De ijs, quæ Christus fecit & passus est pro nostris peccatis expiandis. VI.

I. **E**Xpende quot, quantasque lacrymas Christus Dominus pro nostris peccatis diluendis profuderit, non solum in infantia, in suscitatione Lazari, in ingressu Ierusalem, ante passionem, in cruce cum lacrymis & clamore valido orans expiransque, sed tota insuper vita, & quidem creberri-
mè: quot, quàm diuinos affectus perfectissimæ compunctionis, de tot horrendis totius humani generis sceleribus, quæ suis humeris imposta in se expianda suscepit, à primo Incarnatio-

nationis momento vsque ad vltimum vitæ halitum assiduè frequentarit, & quidem ed frequentius, purius, intensius, constantius, insatiabiliusque; quò clarius multitudinem, grauitatem, malitiamque tot tamque multiplicium & abominandorum peccatorum ab initio mundi commissorum, & ad finem vsque committendorum, & atrocitatem suppliciorum ijs debitorum præuidebat; & quò perspicacius infinitam Dei amabilitatem, iustitiam, Maiestatem, enormitatemque infinitam cuiusuis offensæ diuinæ iugiter intuebatur. Item, quò intensius Patrem infinitè amabilem his offensum, animasque ad imaginem diuinam conditas diligebat. Quis harum lacrymarum, horum affectuum præminentiam intellectu vel Cherubico assequatur, cum singuli sint infinitæ dignitatis & meriti? Si porrò innocentissimus ille agnus sic defleuit, sic expiauit peccata aliena, quid tibi pro peccatis proprijs faciendum? An non dicendum & sentiendum cum D. Bernardo: *Adhucne ludam & deludam lacrymas eius? Plane si insanus sum & mentis inops, non sequar eum, nec simul cum lugente iugebo. Pudet propriam negligenter dissimulare passionem, cui tantum*

Ser. 3. de
nat.

*rum à Maieſtate tanta exhiberi video com-
paſſionem. Compatitur Filius Dei & pla-
rat: homo patitur, & ridebit?*

II. Expende, quot quantasque Filius Dei incarnatus in pueritia infantiles neceſſitates, incommoditates, miſerias ſpontè ſubierit: quot quantasque in priuata laborioſaque 30. annorum vita ærumnas, labores, tædia tolerarit: quot quantasque tribus & amplius annis in prædicando fatigationes, vigilias, difficultates, oblocutiones, calumnias, perſecutiones ſuperarit: quot quantasque corporis afflictiones tota vita vltro ſuſceperit, ad expianda omnium noſtrum peccata, & tua quidem in particulari, quæ aſſiduè eius oculis obuerſabantur. Et tu necdum ad iniquitates tuas deſcendas expiandasque moueri te ſuis?

III. Expende demùm, quot quantosque Chriſtus ad ſuperabundanter ſatiffaciendum rigori diuinæ iuſtitie, maximè tempore paſſionis in anima omnibusque eius potentijs dolores: quot in corpore omnibusque eius membris & ſenſibus, cruciatus tolerarit: quot quoad famam, calumnias, ludibria, opprobria ſuſtinuerit, quam diram denique ignominioſamque mor-

tem subierit : imò quanto desiderio hæc omnia, & multo plura, acerbiora & indigniora pati totâ vitâ exoptarit : ac proinde quid tibi pro peccatis proprijs meritò tolerandum foret? An non meritò exclamandum & sentiendum cum D. Augustino: *Hic ure, hic seca, ut in aeternum parcas.* Et cum Psalmista: *Calicem salutaris accipiam, & nomen Domini invocabo, paratum cor meum Deus,* ad patiendum quicquid vis amore tui ad satisfaciendum infinitæ iustitiæ tuæ, quam utinam nunquam offendissem!

Pf. 115.

VII. *De infinitâ amabilitate Dei, quæ quovis peccato offenditur.*

I. **E**Xpende quàm infinitè bonus & amabilis sit Deus, ideoque infinito honore, amore, obsequio plusquam dignissimus, qui tamen quovis peccato vilipenditur, offenditur, contemnitur. Et primum quidem quàm latè se extendat eius bonitas & amabilitas, videlicet ad omnem omninò rationem bonitatis & amabilitatis etiam imaginabilis & possibilis. Continet enim in se Deus eminentissimè i. Omnem rationem boni honesti, cum sit ipsa infinita maiestas, magnificentia,
sapi-

sapientia, bonitas, iustitia, misericordia, sanctitas, principium omnis maiestatis, magnificentiæ, sapientiæ, bonitatis, iustitiæ, misericordiæ, sanctitatis. 2. **O**mnem rationem boni vtilis, cum sit ipsa infinita benignitas, munificentia, liberalitas. origo omnis benignitatis, munificentiæ, liberalitatis.

3. **O**mnem rationem boni iucundi ac delectabilis, cum sit ipsa infinita pulchritudo, dulcedo, suauitas, amabilitas. fons omnis pulchritudinis, dulcedinis, suauitatis, amabilitatis. Quàm indignum ergò, hanc infinitam Dei bonitatem & amabilitatem à peccatore negligi, sperni & postponi ludicræ gloriolæ, exiguo lucullo, euanidæ voluptatulæ? O quàm clarè hoc agnoscunt, sed serò nimis, qui apud inferos sic vociferantur: *Ergò errauimus à via veritatis. Quid profuit nobis superbia, & diuitiarum iactantia quid contulit nobis? Transferunt omnia illa tanquam umbra.* His ponderatis elicienda contritio ex puro amore Dei, vt & in sequentibus punctis:

It. Expende quam sublimis, profunda & incomprehensibilis sit illa Dei bonitas & amabilitas in omni ratione boni & amabilis; vtpote cui omnis bo-

nitatis, & amabilitas, quæ in creaturis omnibus, etiam possibilibus, posset reperiri aut concipi, nulla sit collata huic infinitæ bonitati & amabilitati Dei, cum hæc infinita sit & indefectibilis, quæ nec deficere, nec augeri, nec minui queat: insuper non creata & accidentalis, sed increata & substantialis, imò realiter idem cum Deo: illa verò sit finita & defectibilis, creata & accidentalis, quæ reipsâ deficit, nec unquam in eodem statu permanet. Quanta ergo iniuria infertur infinitæ Dei amabilitati, cum despicitur & conculcatur amore vilissimæ bonitatis in creaturis apparentis?

III. Expende, quàm longæua sit hæc ipsa Dei amabilitas & bonitas, videlicet coæterna ipsi Deo. Quanta ergo dementia est, quanta temeritas, momentaneam voluptatem gloriolamve illi præponere? Heu, quoties id fit à cæco peccatore, qui bibit quasi aquam iniquitatem? quoties is auertit se ab infinitè amabili creatore, & conuertit se ad abominabilem creaturam?

(. . .)

Domini.